

بهبود وضعیت درمان؛ زمینه‌ساز امنیت روانی در جامعه

لازم است برنامه‌ای طراحی شود تا در ایام عید بیمارستان‌ها از وجود متخصصان خالی نشود. این حق هر انسانی است که پس از ماه‌ها کار، فرصتی برای استراحت داشته باشد، اما واقعیت این است که حساسیت برخی مشاغل ایجاب می‌کند که در ایام تعطیلات زمانی را به کار اختصاص دهند. یکی از مهم‌ترین وظایف دولت رسیدگی به وضعیت سلامت تک‌تک افراد جامعه است. هر فرد که دچار بیماری می‌شود، بخشی از اعضای خانواده خود را هم درگیر می‌کند؛ بنابراین رسیدگی به وضعیت درمانی مردم نسبت مستقیمی با امنیت روانی و نشاط جامعه دارد. در نتیجه برنامه‌ریزی برای بهبود اوضاع بیمارستان‌ها در روزهای تعطیل وظیفه دولت است. حتماً کارشناسان امور بهداشت و درمان بهتر از من می‌توانند برای این مسئله راهکار ارائه دهند. این نوشته تنها فتح بایی برای گفت‌وگو درباره این مشکل است.

نکته‌ای درباره تبعیض‌های ناروا

چند روزی که در بیمارستان بستری بودم برخی از کارکنان بیمارستان نکته‌ای را با من مطرح کردند که ذکر آن خالی از لطف نیست. این افراد از تفاوت چشمگیر حقوق و مزایای خود با حقوق پزشکان گله می‌کردند و بیان می‌کردند در سال‌های اخیر حقوق پزشکان به نسبت زیادی افزایش یافته است و این باعث ایجاد فاصله‌ای تبعیض‌آمیز بین حقوق پزشکان با دیگر کارکنان بیمارستان شده است. از قضا مسئله تبعیض در محیط کار مبتلا به همراهان یکی از بیماران هم بود. زن و شوهر جوانی که می‌گفتند که پس از سال‌ها تحصیل در رشته خود، تخصصی به دست آورده‌اند و در ده سال گذشته با نهایت صداقت مشغول به کار بوده‌اند، اما اخیراً تعدادی بدون تحصیلات تخصصی - احتمالاً بر اساس رابطه - استخدام شده‌اند و در دوره کوتاه‌مدتی ارتقای شغلی پیدا کرده‌اند. این افراد بدون داشتند تخصص کافی جایگزین متخصصان شده‌اند. این دو جوان به شدت از فضای به‌وجود آمده ناراحت بودند و می‌گفتند قصد مهاجرت از کشور را دارند. حیف است که با این تبعیض‌های ناروا، مملکت را از حضور انسان‌های تحصیلکرده و متخصص محروم کنیم.

«نِعْمَتَانِ مَكْفُورَتَانِ الْأَمْنُ وَ الْعَافِيَةُ» دو نعمت است که قدر آن دانسته نمی‌شود: امنیت؛ و عافیت. رسول اکرم (ص)

انسان گاهی درباره مصائب و مشکلات افراد دیگر چیزهایی می‌شنود و متأثر می‌شود. با این حال تا زمانی که با خود آن معضل برخورد نکرده باشیم، درک کاملی از ماهیت آن نداریم. حسب قول مشهور، قدر عافیت کسی داند که به مصیبتی گرفتار آید؛ صدا البته انسان در مواجهه با مشکلات رشد می‌کند و این است حکمت ابتلائات بشر. سیر اتفاقاتی که در ایام عید برای من افتاد باعث شد این چند خط را بنویسم.

مدتی است که دچار بیماری واریس پا شده‌ام. یک هفته مانده به عید، این بیماری عود کرد، به نحوی که درد برایم تحمل‌ناپذیر شد. به بیمارستان مراجعه کردم. پزشکان گفتند ضروری است که بستری شوم. در عین حال، این نکته را هم عنوان کردند که در این ایام پزشکان متخصص در بیمارستان‌ها حضور ندارند و اغلب به خارج از کشور سفر می‌کنند؛ بنابراین بستری شدن در بیمارستان مفید نخواهد بود. من به این توصیه عمل کردم و تصمیم گرفتم صبر کنم تا روند کار بیمارستان به حالت عادی برگردد. پس از آن به دفعات از شدت در مضیقه قرار گرفتم و ناگزیر راهی بیمارستان شدم. در آن مراجعات، گرچه پزشکان متخصص حضور نداشتند، اما پزشکان عمومی و رزیدنت‌ها نهایت تلاش خودشان را کردند و به گرمی پذیرای ناخوشی‌های مردم بودند. آن‌ها سعی در تسکین آلام بیماران، ولو به صورت موقت داشتند. با همه این‌ها زندگی در آن شرایط برای من بسیار دشوار بود. همین دشواری‌ها باعث شد در ایام عید از دیدار دوستان محروم شوم.

پزشکان قشر زحمتکشی هستند و در راه رسیدن به مدارج علمی سختی‌های فراوانی را تحمل می‌کنند. قرار هم نیست که از بی‌اخلاقی‌هایی که در دیگر صنوف وجود دارد مبرا باشند. همان‌طور که در بین کارمندان و معلمان آدم‌های منفعت‌طلب یا ناکارآمدی وجود دارند، در بین پزشکان هم این امکان وجود دارد و البته کم نیستند پزشکی که روز و شبشان را وقف سلامتی و کاهش آلام مردم کرده‌اند. با این وجود

سرمقاله

اعظم طالقانی